

РЕШЕНИЕ

№ 7898

гр. София, 07.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12718** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Ч., гражданин на Република Турция, роден на г. в Р., чрез адв. И. И., САК, със съдебен адрес [населено място], район Л., [улица], ет. 3, АД „И., И. и П.“, срещу Отказ за издаване на виза „Д“ от 21.10. 2024 г., постановен по заявление № 24007636.

С жалбата се иска отмяна на отказа като немотивиран и незаконосъобразен. А. Ч., гражданин на Република Турция е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България като съпруг на българска гражданка и родител на дете, което е български гражданин. Отказът засяга правото на личен и семеен живот, гарантирано в чл. 8 от Протокол 1 към ЕКПЧ, защото лишава апликанта от правото на събиране и съвместен живот с неговата съпруга М. Неджмиева М., гражданин на Република България и с неговото дете А. А. Ч., родено в Т. и живеещо там със своята майка. Правят се възражения, че в административния акт не са посочени данните, въз основа на които се е стигнало до заключение от органите, че лицето с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава, или, че за него има данни, че действа против националната сигурност. А. Ч. е роден в Република България, емигрирал заедно със семейството си в Турция и получил турско гражданство. След сключен брак с българска гражданка и родено дете от брака, през 2015 г. е получил разрешение за постоянно пребиваване със срок до 23.05.2024 г. По време на пребиваването си не е

имал проблеми с българските власти, не е осъждан в Турция. Живял е заедно със семейството си в [населено място]. Заедно със съпругата му имат собствено жилище в [населено място], където живеят и до настоящия момент. С цел подновяване на разрешението за постоянно пребиваване жалбоподателят е подал искане за издаване на виза „Д“, по което е постановен процесния отказ. Издадена е виза „С“, въз основа на която А. Ч. пребивава в страната, за да може да бъде заедно със семейството си, но срокът, който е 90 дни изтича. Не са изложени мотиви за отказа, а само е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1 т. 1 от ЗЧРБ. Счита, че са налице основания за издаване на виза вид „Д“, предвид на което иска отмяна на отказа и връщане на административната преписка на завеждащия консулската служба при посолството на Република България в О. за ново произнасяне по подаденото заявление. Претендира разноски.

Ответникът – консулско длъжностно лице при Генералното консулство на Република България в О., чрез гл. спец. И. А., в писмена молба от 13. 02. 2025 г. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Службите за административен контрол на чужденците са представили отрицателни становища по подаденото заявление за виза въз основа на данни за действия на заявителя, които могат да засегнат установения обществен ред на територията на страната.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по подадено заявление на 25.07.2024 г. за издаване на виза вид „Д“ от А. Ч., гражданин на Република Турция. Видно от представен Акт за раждане № 35, А. Ч. е роден в Р., България, на 27. 11. 1964 г. Напуснал страната заедно с родителите си с изселнически паспорт. Придобил турско гражданство. На 07.07.2011 г. сключил граждански брак в [населено място] с българската гражданка М. Неджмиева М., за което е приложено удостоверение за граждански брак, издадено от [община]. От брака е родено детето А. А. Ч., български гражданин. На 08. 09. 2015 г. на А. Ч. е издадено разрешение за постоянно пребиваване със срок до 23. 05. 2024 г. Вписаният в картата за постоянно пребиваване адрес е в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 5. На този адрес съпругата му притежава собствено жилище от 89.52 кв.м., придобито по време на брака. Жалбоподателят има издадено удостоверение за постоянен адрес за този адрес. Няма съдебни регистрации в Република Турция. Има издадена виза „С“ като член на семейството на български гражданин.

В административната преписка се съдържа декларация от М. Неджмиева М., че сключеният брак не е фиктивен, семейството живее в едно домакинство на адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 5. Представено е извлечение от банкова сметка за налични средства по сметката на А. Ч., както и здравна застраховка.

Постановен е отказ за издаване на виза, на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради това, че заявителят с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава, или че за него има данни, че действа против националната сигурност. Отказът е връчен на 21. 10. 2024 г. Издаден е от съветник в ГК на РБ в О., съгласно Заповед № 14/29.03.2024 г. на генералния консул във вр. със Заповед № 95 – 00 – 254/03. 10. 2011 г. на министъра на външните работи.

В хода на съдебното производство е представено Становище УРИ № 363Р – 25193/05.09.2024 г. на ОДМВР – Т. до директора на Дирекция „Миграция“ МВР – С. и докладна записка към становището. В становището е посочено, че по подаденото заявление за издаване на виза е направена проверка, при която е установено, че семейството не пребивава в имота на адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 5. След допълнителна проверка в регистрите на БДС за съпругата на турския гражданин М. М. е установено, че тя има издаден документ, който е подправен. Семейството е предприело действия по продажба на притежаваните от тях имоти на територията на страната, което поставя под съмнение намеренията им за трайно пребиваване в Република България. Направено е предположение, че целта на влизането в България може да е използване на страната като транзитен пункт за последваща миграция към трета държава. В тази връзка е направено възражение за издаване на виза „Д“ на турския гражданин, на основание чл. 10, ал.1, т. 17 и чл. 10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ.

От страна на ДА“НС“ в рамките на проведената съгласувателна процедура е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Становището е основано на изготвена справка, видно от която, ДА“НС“ е изразила отрицателно становище по предходна молба на А. Ч. за възстановяване на българско гражданство. Събрани са данни, че турският гражданин системно е нарушавал обществения ред в страната и чужбина. Получени са данни, че лицето покрива признаци, относими към съставите на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във вр. с чл. 10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ и с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава и да него има данни, че действа против националната сигурност.

Има наложени ПАМ – забрана да влиза в страната от 1997 г. до 2004 г. Експулсиран е със Заповед № 436/1997 г. на Директор на РДВР – Р..

През 2000 г. и 2003 г. А. Ч. е задържан от органите на МВР в Х. и П..

Осъждан е за умишлено престъпление и е изтърпял присъда в затвор в [населено място], А. за незаконен трафик на хора в периода от 20. 04. 2017 г. до 11.07.2019 г.

На 20. 04. 2017 г. е арестуван в Румъния и на 15. 06. 2017 г. е екстрадиран в А. на основание решение № 3160/16. 12. 2014 г. на съда в Т., за влязла в сила присъда във връзка с подправяне на документи за самоличност, паспорт или виза и подпомагане за незаконно преминаване на границата от чужденци.

В НШИС – МВР от 09.09.2019 г. за А. Ч. е налична информация, че е „обявен за международно издиравне“, заложен от Румъния с причина „чл. 34 – лице, издиравано за участие в наказателно производство“.

Направен е извод, че обосновано може да се твърди, че турският гражданин А. Ч. осъществява действия против националната сигурност и интересите на българската държава. По тези причини становището на ТД „НС“ на ДА“НС“ по подаденото заявление за виза „Д“ е отрицателно и е направено предложение за отказ на основание чл. 10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

А. Ч. не е осъждан в Турция, нито в Република България, няма съдебна регистрация в Турция, срещу него няма водени и неприключили наказателни производства, няма повдигнати обвинения.

В хода на съдебното производство е разпитана свидетелката М. Неджмиева М., съпруга на жалбоподателя. Свидетелката дава показания, че семейството живее в Т., в собствено жилище. Детето учи в Т.. Майката няма възможност да пътува до Турция.

Съпругът има бизнес с брат си в Турция, през времето, през което е бил заедно със семейството си е работил в Турция.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя, лично на 21.10.2024г. /л.11/. Жалбата е депозирана до съда на 29.10.2024г. в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид „Д“ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени: Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи на Република България и Заповед № 14/29.03.2024 г. на генералния консул в ГК на РБ в О..

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Съгласно чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ, мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. Такъв документ са отрицателните становища на ОДМВР – Т. и ТД „Национална сигурност“ [населено място]. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно производствените правила. Съгласно чл. 1, т. 4 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи с тази инструкция се уреждат условията и редът за съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "Д") по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ). В процесния случай искането е било именно за издаването на

подобен вид виза. Процедурата по съгласуване на молби за визи по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирана в глава пета от инструкцията. От събраните по делото доказателства се установява спазването на посочената процедура.

Относно съответствието с материалния закон, съдът намира следното:

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал разпоредбата на чл. 10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, съгласно която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В чл. 32, § 1, б. а), т. vi) от Визовия кодекс също е предвидено, че без да се засягат разпоредбите на член 25, параграф 1, издаването на виза се отказва, ако кандидатът се счита за заплаха за обществения ред, вътрешната сигурност или общественото здраве, определени в член 2, параграф 19 от Кодекса на шенгенските граници, или за международните отношения на държава-членка, по-специално когато има подаден сигнал в националните бази данни на държавите-членки с цел отказ за влизане на посочените по-горе основания. От представените по делото становище от ОДМВ – Т. и ТД „Национална сигурност“ [населено място] се установява, че в случая са налице основания, посочени в чл. 32, § 1, б), т. vi) от Визовия кодекс и чл. 10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

При отказа за издаване на виза на жалбоподателя не е налице противоречие с материалния закон, доколкото изложеното в представеното от ДАНС становище обосновава изводите, че чуждият гражданин може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава.

ДА“НС“ е изразила отрицателно становище по предходна молба на А. Ч. за възстановяване на българско гражданство.

А. Ч. има наложени ПАМ – забрана да влиза в страната от 1997г. до 2004 г. Експулсиран е със Заповед № 436/1997 г. на Директор на РДВР – Р..

През 2000 г. и 2003 г. А. Ч. е задържан от органите на МВР в Х. и П..

Осъждан е за умишлено престъпление и е изтърпял присъда в затвор в [населено място], А. за незаконен трафик на хора в периода от 20. 04. 2017 г. до 11.07.2019 г.

По данни от регистрите на БДС за съпругата на турския гражданин М. М. е установено, че тя има издаден документ, който е подправен.

На 20. 04. 2017 г. А. Ч. е арестуван в Румъния и на 15. 06. 2017г. е екстрадиран в А. на основание решение № 3160/16. 12. 2014 г. на съда в Т., за влязла в сила присъда във връзка с подправяне на документи за самоличност, паспорт или виза и подпомагане за незаконно преминаване на границата от чужденци.

В НШИС – МВР от 09.09.2019 г. за А. Ч. е налична информация, че е „обявен за международно издиравне“, заложен от Румъния с причина „чл. 34 – лице, издирвано за участие в наказателно производство“.

Сключеният граждански брак с българска гражданка и роденото дете от този брак не създават автоматична възможност за предоставяне на виза. Според установения принцип на международното право, държавите имат правото, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия.

Обжалваният отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност,

предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Преценката за наличие на заплаха за сигурността и интересите на държавата се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че са установени данни, че с действията си жалбоподателят може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава.

От изложеното следва, че отказът е постановен от компетентен орган, в производство без допуснати съществени нарушения на административно -производствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Воден о горното, Административен съд София - град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. Ч., гражданин на Република Турция, роден на г. в Р., чрез адв. И. И., САК, със съдебен адрес [населено място], район Л., [улица], ет. 3, АД „Й. И. и П.“, срещу Отказ за издаване на виза „Д“ от 21.10. 2024 г., постановен по заявление №24007636 на ГК на РБ в О..

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: